

Salmin Feodor soitteli tuohenpalalla Finlandiaa

Salmin Feodor eli tuohivirtuosi Heikki H y v ö n e n järjesti Kaustisen kansanmusiikkijuhlilla vierailleille presidentti ja rouva Mauno Koivistolle erikoisen yllätyksen: kun arvovieraat astelivat ulos näyttelyhallista, Heikki — luvan asianmukaisesti saatuaan — soitti tuohenpalasella tervehdyksensä, Sibeliuksen Finlandian.

Presidentti Koivisto oli ylen ihastunut Feodorin erikoiseen esitykseen ja jutteli tämän kanssa kymmenkunta minuuttia vanhan Salmin oloista ja sen oloista.

Karjalan Heimo Virossa

Kulttuuriministeriön aikakausjulkaisu Sirp ja Vasar on numerossaan 26/1987 huomionut Karjalan Heimon huhtikuun numerossa olleen lehtori Eeva Niinivaaran kirjoituksen Betti Alverin suomennetusta runoudesta.

ESTICA

■ Mele rahvakirjaniku hiljuttise 80. sünniaastapäeva tähistamiseks avaldas «Karjalan Heimo» 1987, nr. 3—4 pikema artikkel «Märkmeld Betti Alveri soomendatud luulest». Selles käsitletakse tema loominguid üldse ja esinemist kolmes luuleantoloogias «Eestin runotar» (1940), «20 nykyvirolaista runoilijaa» (1969) ja «Uusien sulkien kasvaminen» (1984). Kokku on neis 22 luuletust (6+9+7). Alverit on tõlkinud Lauri Viljanen, Matti Kuusi, Ott Manninen, Elvi Sinervo, Eija Kivikkaho. Lisaks on tõlkeid ajakirjades, ka veel avaldamata tõlkijad Hannu-Pekka Lappalainen ja Pirkko Nuolijärvi. Vaadeldakse ka B. Alveri «pika põua» aja tõkeloomingut, peamiselt F. R. Kreutzwaldi «Kirjavahetusi» ja A. Puškini «Jevgeni Oleginilt». Kolme vahemärgiga järjekorras A. Puškini 150. surmaaastapäeva tähistamine, milles mainitakse B. Alveri teisi Puškini tõlkeid, samuti näidatakse esilisa Hannibal seost Eestiga.

□ VANHA ORTODOKSINEN RISTI, irtokivistä maahan tehty, on tullut tutkijain tietoon Suomussalmen Jumaliskylässä. Ensiarvelujen mukaan kyseessä on joko matkamiehen risti tai hautamerkki.

Kiviristi sijaitsee Ruunasärkällä Vuokin Saarivaarasta Aitokoskelle johtavan ikivanhan kulkutien varressa. Risti on kooltaan 253×196 cm ja se on täsmälleen pohjois-eteläsuunnassa. Päässä olevat kivet ovat pyöreitä ja muita suurempia; yläosaan on sijoitettu laattakivi ikäänkuin tekstilaataksi.

□ TALVISODAN evakkotaipaleella kuolleiden kuhlolaisten muistolaatta on paljastettu Nivalassa. Kuhmon evakkoja menehtyi kaikkiaan toistasataa, joista Nivalassa eniten, 61. Heidän nimensä on kaiverrettu muistolaattaan.

MERKKIPÄIVIÄ

Aleksanteri Paavela.

80 vuotta täytti kapteeni evp. Aleksanteri P a a v e l a 1.7.87 Nurmeksessa. Aleksanteri syntyi Suojärven Leppäniemen kylässä sukuun, jossa lapsia oli ylen äijä. Jos aloitamme 1700-luvusta, niin huomaamme Hermannin Grigorilla olleen 17 lasta ja kaksi vaimoa. Hänen poikansa Jefim pääsi 21 lapseen eikä tarvinnut pitää kahta vaimoa, kun otti nuoren heti aluksi. Jefimin poika Terentei jäi jo 13 lapseen ja hänen poikansa Puavila, Aleksanterin isä, vielä tuota määrää vähemmäksi, 11 lasta.

Karjalaisuuden vaalijalla Aleksanteri Paavelalla ovat elämänohjeet olleet nuoresta saakka selvillä. Koti, isänmaa, ortodoksisuus ja yhteiskunta ovat aina kuuluneet hänen tehtäväkenttäänsä.

Ortodoksisuus oli kodin perintöä. Rakennettiinhan Leppäniemen kirkko heidän maalle. Kun Helsingissä alettiin karjalaisten saaminen ortodoksisen kirkon johtoon, niin Aleksanteri oli innolla mukana Valkoisen salin myrskyisissä kokouksissa. Eikä hän säikähtänyt, vaikka ”sylgie änaugahutetih” tehdyille karjalaisten esityksille.

Helsingistä Aleksanteri muutti Nurmekseen. Siellä joutui heti seurakunnan luottamusmieheksi ja näitä virkoja on jatkanut tähän saakka, peräti 22 vuotta kirkon isännöitsijänä.

Myös työ isänmaan hyväksi alkoi jo nuorena, sillä heti asevelvollisuusajan jälkeen hänet valittiin Suojärven suojeluskunnan Leppäniemen kyläosaston päälliköksi. Tässä työssä hän onnistui hyvin. Jäsenmäärä kasvoi, toiminta vilkastui ja rahaa hankittiin, sillä oma urheilukenttä ja tanssilava olivat ne valitit, jotka silloin vetivät. Sota keskeytti toiminnan. Aleksanteri joutui sissin hommiin. Menestyi hyvin ja maalaispoika yleni pykälä pykälältä kapteeniksi saakka.

Helsingissä Aleksanterin ja Olgan koti oli karjalaisten koontumispaikka. Hän oli mukana perustamassa Helsingin Suojärveläisten seuraa ja toimi sen rahastonhoitajana. Kun v. 1951 alkoi Seurasaaressa kuulua kyykän kolina, niin se innosti Aleksanterin mukaan. Monta nimeä on kaiverrettu Seurasaaren kyykkäsaavaan mestaruuden merkeiksi.

Vähän sanoja, paljon tekoja ovat olleet Aleksanterin ohjenuorana ja niiden avulla hän on kiitettävällä tavalla edennyt tässä yhteiskunnassa. KP.

75 vuotta täytti metsänhoitaja Niilo K e n j a k k a 27.7. 87 Kuopiossa. Hän on syntynyt Munjärven kunnan Kenjakan kylässä. Niilon isä oli lyytiläisyyden puolesta puhuja ja paikkakunnan sekä pakolaisten valitsema luottamusmies.

Pakolaisina Dorofejffit saapuivat Suojärven Jehkilään, missä Tilma Hainarin koulussa Niilo aloitti koulunkäyntinsä. Kun Jehkilässä ei ollut perheellä työmahdollisuuksia, niin pian muutettiin sieltä pois ja Lappeenrannasta tuli Niilon koulu- ja kaupunki. Siellä hän kirjoitti ylioppilaaksi kuuluen ensimmäisten pakolaisylioppilaiden joukkoon koko Suomessa.

Opiskelemaan hän tuli Helsingin yliopistoon, missä valmistui metsänhoitajaksi.

Niilo on aktiivisesti osallistunut karjalaiseen ja ortodoksisen toimintaan. Opiskeluajana toimi osakunnassa ja myös niin hyvin Helsingin Karjalakerhossa että sitä kautta hänestä tuli Repolan vävy. Koko maata käsittävään Karjalakerhojen Keskusliiton johtokuntaan hänet valittiin useamman kerran. Saipa hän myös vanhemman väen kannatuksen, kun Oljo Samulinen otti esille Karjalan Ulkomaisten Valtuuskunnan nuorentamisen. Hän esitti uudeksi jäseneksi metsänhoitaja Niilo Kenjakkaa. Hänet myös valittiin, vaikka toimintaa ei keskeyttänyt sota, vaan rauhanteko.

Yhteiskunnalliset harrastukset Niilo on perinyt isältään, mutta tinkimätön ortodoksisuus on perua äidiltään. Niilo kun on pitkään toiminut Kuopion ortodoksisen seurakunnan luottamusmiehenä.

Onnittelumme merkkipäivän sankarille ja monia armorikkaita vuosia. KP.

Niilo Kenjakka.

Niilo Kenjakan opiskeluvuodet kuluivat metsässä. Hänellä oli oma työporukka, johon otti muitakin Karjalan poikia. Kuvassa Niilo oikealla (kuva 1930-luvulta).

Tuomas T. Kuparinen.

75 vuotta täytti 2.6.87 Tuomas T. K u p a r i n e n. Hän on syntynyt Antrean Vuoksenrannassa, asuu nykyisin Hämeenlinnassa. Tuomas on aina ollut aktiivinen karjalaisuuden puolestapuhuja, toiminnan vauhdittaja ja aikaansaaja.

Kun Karjalan Sivistysseura vei 1962 kyykän Hämeenlinnan kesäjuhliille, niin Tuomas oivalsi heti: Nyt tuli karjalaiselle miesväelle oma harrastusmuotonsa.

Tuomas ryhtyi toimimaan. Pian Hämeenlinnan Karjalaseura nousi Suomen kärkejokkueeksi ja pelätyksi vastustajaksi. Voittivat kolmesti KL:n Suomen mestaruuden ja olivat kaikkiaan kuudesti mitaleilla.

Hämeenlinnan jälkeen urakoi Tuomas Etelä-Hämeen piirissä. Täälläkin syntyi tuloksia, sillä etelähämäläiset miehittivät KL:n A-sarjan; kun siinä pelasivat: Riihimäen karjalaiset, Forssan seudun karjalaiset ja kaksi joukkuetta Hämeenlinnasta ja Kylmäkoskelta.

Tuomaksen työ kyykän hyväksi huomioitiin. Hänet kutsuttiin Karjalaisen Kyykkävaltuuskunnan jäseneksi ja 1976 Karjalan Sivistysseura ojensi hänelle kunniakirjan, kiittäen merkittävistä työstä karjalaisella työsaralla. Onnittelumme veteraanille ja kiitokset sadoista valokuvista, joita lehtemme on käyttöön saanut. — K.P.

80 vuotta täytti Oulussa 7.6.87 Aleksanteri M a k k o n e n. Hän on syntynyt Salmin Manssilassa, kokenus kahdesti raskaan evakkotien vaikeudet. Uudet asuinsijat löytyivät aikaan Savosta Pielavedeltä.

Aleksanteri Makkosen elämänsomusta on aina leimannut harras ortodoksisuus ja työn kunnioittaminen. Nämä ominaisuudet ovat nähtävissä myös hänen lapsissaan; vanhin poika Leo on Oulun hiippakunnan esimies, Pauli toimi Ortodoksisen Nuorten Liiton pääsihteerinä ja tytär Irja-Helena biokemistinä Turussa.

80 vuotta täytti 30.6.87 opettajaveteraani, Karjalan kirjallisuuden tutkija, kriitikko ja suomentaja Urho R u h a n e n. Karjalan kirjailijaliiton tiloihin kokoontui suuri joukko onnittelijoita. Kokouksen avasi Karjalan kirjailijaliiton hallinnon puheenjohtaja Jaakko Rugojev.

Ruhasen elämä liittyy kiinteästi aikakautemme tapahtumiin. Hänen elämänsä on elävä historia, josta olemme lukeneet 1920—30-luvuilla ilmestyneistä kirjoista ja lehdistä. Viime vuonna ilmestyneessä kirjassaan Vuosisadan pyörteissä Ruhanen kertoo seikkaperäisesti vaiherikkaasta elämästään. Fi-

lologian tohtori Eino Karhu kertoi tilaisuudessa päivänsankarin elämäntaipaleesta ja luomistyöstä ja arvosti korkealle hänen panoksensa Karjalan kirjallisuuden kehittämiseen.

Urho Ruhanen on palkittu työansioista Karjalan ASNT:n korkeimman neuvoston puhemiehistön kunniakirjalla. Päivänsankaria onnittelivat kirjallisuuslehtien, päivälehtien, korkeakoulujen ja kustantamojen edustajat. Entisten oppilaiden nimissä Ruhasta tervehti tasavaltamme valistusministeri Aleksandr Trofimov. Ruhanen sai lukuisia sähköitä mm. Suomesta. (Neuvosto-Karjala — APN)

70 vuotta täytti 7.6.87 metsäteknikko Pauli J o k i n i e - m i Puolangalla. Hän on syntynyt Karjalassa, Salmin pitäjän Raimälän kylässä.

Pauli Jokiniemi.

Vapauduttuaan pitkästä sotapalveluksesta hän kävi Evon metsäopiston vv. 1945—47. Jokiniemi palveli muutamien firmojen palveluksessa, kunnes v. 1950 asettui Puolangalle ja toimi metsähallituksen Puolangan hoitoalueen palveluksessa eläkkeelle siirtymiseensä asti, vuoteen 1950.

Eläkevuosinaan Pauli Jokiniemi on harrastanut luonnonläheistä metsästyä ja kalastusta. Erityisesti kalastus on ollut lähellä hänen sydäntään, kun lapsuutensa vietti suuren Laatokan rantamilla.

Tällä hetkellä Pauli on sairaalassa toipumassa huhtikuussa saamastaan vaikeasta halvauskohtauksesta.

Harrastuksista mainittakoon vielä rintamamiesveteraanityöliiton, piirin ja osaaston toiminta on ollut aktiivista ja Pauli on ollut osaston puheenjohtajana koko sen toiminnan eli 21 vuoden ajan, samoin piirin hallituksen jäsenenä. Ansoistaan hän on saanut rintamamiesveteraanien liiton kultaisen kunniamerkin, hopeisen ansiomerkin sekä liiton pronssilevykkeen, joka on myönnetty vain harvoille veteraaneille Suomessa. — OJ

70 vuotta täytti Jussi P a u k k u n e n 20.7.87 Lappeenrannassa. Hän on syntynyt Käkisalmissa ja palvellut Puolustusvoimissa.

Kun 1965 järjestimme ensimmäiset kyykkätuomarikurssit, niin Jussi tuli mukaan. Lopuksi pidimme kurssilaisille priimuskilpailut, jotka Jussi voitti ja pääsi mukaan Ruotsiin tehtävälle kilpailumatkalle. — Onnittelumme.

60 vuotta täytti 21.6.87 Valkeakoskella koneapulainen Armas K a h e i n e n . Hän on syntynyt Suojärven Ignoilasissa. Sekä isän että äidin puolelta on Armaksessa kauppiassuvun verta. Isä oli näet tunnettuja Kononoffeja ja äiti puolestaan Varpakylän Filipoffeja.

Armas on uuras ahertaja niin ortodoksisella kuin karjalaisellakin työkentällä. Myös lehtemme on vuosien varrella saanut häneltä apua; viimeksi tapasimme Armaksen seuramme 80-vuotisjuhliissa Helsingissä viime syksynä. Parhaimmat onnittelumme Karjalan ystävälle ja perinteen vaalijalle!

Armas Kaheinen.

50 vuotta täytti dipl.insinööri Leo H o m a n e n 5.7.87 Helsingissä. Hän on sukujuuriltaan Vienan-Karjalasta Kiestingin Suurijärven Homasia. Sieltä hänen isänsä Samuli lähti opintielle, ensin Kuusamon kansanopistoon ja sieltä v 1926 Kajaanin opettajaseminaariin.

Leo Homanen.

Leo opiskeli Teknillisessä Korkeakoulussa, sai seuramme apurahan v. 1961 ja valmistui diplomi-insinööriksi keuhkolla 1965.

Karjalan Heimon toimittaja kyseli häneltä vuosien kuluksena, oliko seuran tuesta hyötyä ja apua. Näin kuului vastaus: "Kyllä oli apua. Se antoi ainakin moraalista tukea ja kivasti lämmitti mieltä. Eihän tällä rahalla nykyisin niin kallista opiskelua rahoiteta, mutta taskurahana se kuitenkin oli tunteva" (KH 7—8/1968).

Onnittelemme miehen ikään ehtinyttä heimoveljeä.

50 vuotta täytti 27.7. Helsingin ortodoksisen seurakunnan kanttori Raimo P o r e s . Hän on syntynyt Suojärvellä. Isä on Kuikkaniemen Bombinia ja äiti Varpakylän Mitrusia.

Raimo suoritti Pappiseminaarin kanttorikurssin 1959. Sen jälkeen hän toimi kanttorina Kokkolassa ja Oulussa. Vuonna 1975 hänet valittiin harvinaisen suurella äänimäärällä Helsingin ortodoksisen seurakunnan kanttoriksi.

Musiikki kuuluu Raimon harrastuksiin. Menestyksellä hän on johtanut kirkkokuoron lisäksi Psallo-kvartetia ja Karelia-kuoroa.

Raimo on myös useamman vuoden ajan toiminut kirjailija Iivo Härkösen alkuun paneman Helsingin suomalaiset ortodoksit ry:n puheenjohtajana.

Onnittelemme merkkipäiväsankaria ja kiitämme saadusta ohjelma-avusta.

Raimo Pores.

50 vuotta täytti muotoilujohtaja, ekonomi Esa Kolehmainen 24.7.87 Helsingissä.

Hän on syntynyt Helsingissä Riihimäen Lasi Oy:n toimitusjohtajan, ekonomi Pentti Kolehmainen (kuollut v. 1948) poikana. Äiti, rouva Anna-Liisa Osaara, ent. Kolehmainen, o.s. Harjanne, on syntynyt Viipurissa apteekkari Aaro Harjanteen tyttärenä, joten Esa Kolehmainen on juuriltaan puoleksi karjalainen.

Hän pääsi ylioppilaaksi Helsingin Suomalaisesta Yhteiskoulusta v. -56, valmistui ekonomiksi Helsingin kauppa- ja kauppakorkeakoulusta v. -60.

Samana vuonna hän tuli Suomen Arkkitehtiiliiton palvelukseen. Tämä ensimmäinen työpaikka on ollut suuntaa antava koko hänen myöhemmälle toiminnalleen. V. 1965 Kolehmainen siirtyi Riihimäen Lasin palvelukseen, toimi sittemmin Marimekossa ja sisaryhtiössä Decembressä, kunnes nimitettiin nykyiseen toimeensa Wärtsilän Designor-ryhmän muotoilujohtajaksi v. 1986.

Esa Kolehmainen.

TUONILMAISIIN OVAT SIIRTYNEET

Työnjohtaja Nikolai (Niilo) Kiirikki menehtyi äkilliseen sydänkohtaukseen 10.5.1987 Joensuussa. Hän ehti nauttia eläkevuosistaan vain muutaman vuoden. Hän oli syntynyt 4.1.1924 Kuhmossa, jonne hänen vanhempansa muuttivat vuonna 1921. Nikolai oli perheen ensimmäinen Suomessa syntynyt lapsi.

Nikolai Kiirikki.

Ortodoksisuus oli Nikolai Kiirikille elämäntapa, kirkkotie oli hänelle tuttu. Seurakunnan luottamuselimityksissä hän toimi srk-valtuustossa vuodesta 1961 kuolemaansa saakka sekä lähetystyötoimikunnassa 1979—86. Seurakunnallisten luottamustoimien lisäksi hän oli mukana kunnallisissa luottamustoimissa sosiaalisen työväenliikkeen edustajana sekä oli Suomen Punaisen Ristin paikallisosaston kantavia voimia.

Nikolai Kiirikki tunnettiin Lieksassa myös taitavana puutoiden tekijänä. Kauniit pahkatyöt ja taidokkaasti tehdyt huonekalut lähtivät hänen käsistään sukulaisten ja ystävien iloksi. Erityisesti Lieksan ev.lut. kirkkopuistossa sijaitsevan tsasounan korjaaminen ja entisoiminen olivat hänen sydäntään lähellä. Näkyvimpänä muistona hänen taidoistaan kohoaa nyt tsasounan katolla kaunis liekkikupoli, joka on valmistettu pienistä puupaloista ns. paanumenetelmällä. Nikolai Kiirikki nimitettiin tsasounan kunniainsäntösihteeriksi vuonna -85 tsasounan vihkiäistilaisuudessa.

Nikolai Kiirikin taiteellisuus tuli esille myös hänen valokuvaharrastuksessaan. Hänen kuviaan on ollut esillä useissa näyttelyissä ja hänen ottamiaan diakuvia on esitetty monissa tilaisuuksissa. Luonto oli hänen innostajansa niin harras-

tuksissa kuin jokapäiväisessä elämässään, sieltä hän löysi elämänviisautensa ja hersyvän huumorinsa. Hän kalasteli ahkerasti Ruunaan erämaaisemissa, minne alkoi rakentaa hirsimökkiä juuri ennen äkillistä kuolemaansa. Hänen muistokseen rakennustyön saattavat päätökseen vaimo Maija ja heidän kolme tyttäret perheineen, jotka muiden sukulaisten ja monien, monien ystävien kanssa jäivät kaipaamaan tuonilmaisiin siirtynyttä. Saata, oi Kristus, sinun palvelijasi sielu lepoon!

(Marja Heikkinen)

Työnjohtaja Veikko H a r a k k a menehtyi äkilliseen sairaskohtaukseen Valtimolla. Hän syntyi Suojärven Retkensäällä 22.5.1930. Kuoli 27.4.1987. Veikko kuului niin isän kuin äitinsäkin puolelta kahteen tunnettuun suojärveläiseen runonlaulajasukuun. Isä oli suvultaan Borissaisia ja äiti Härkkimä.

Veikko oli pitkäaikainen Metsähallituksen palvelija. Kuului moniin toimikuntiin Valtimon kunnassa. Toimi ortodoksisen tsasounan isännöitsijänä ja harrasti liikuntaa. Suojärveläisessä toiminnassa hän oli innolla mukana ja kesäjuhilla johti Valtimon kyykkäjoukkuetta pitäjäkisoissa.

Emäntä Veera N e s t e r i n e n o.s. Kyöttinen kuoli monien vaikeiden sairauksien loppuun uuvuttamana Lieksassa 12.5.1987.

Veera oli kuulun itäkarjalaisen Kyöttisten runonlaulajasuvun jälkeläinen. Tämä suku on elänyt ja vaikuttanut Repolan kunnan Omelien kylässä. Veera itse on syntynyt Ilomantsissa 6.7.1910, missä hänen isänsä, Pekka Kyöttinen, toimi silloin kauppiaina. Pekka Kyöttinen oli 20-luvun alussa Karjalan keskushallituksen johtaja Helsingissä. Hän kävi myös Kansainliitossa puhumassa Itä-Karjalan kohtalosta.

Veeran asuinpaikat vaihtuivat isän toimipaikkojen ja tehtävien myötä usein, joten hän tuli asuneeksi myös Helsingissä, Kontiolahdella ja Polvijärvellä, kunnes Lieksan Kevätniemen kautta muutti Kelvälle, minne yhdessä miehensä Eljaksen ja poikiensa kanssa raivasi Kylmäpuron rintamamiestilan. Lapsia hänellä oli kuusi, joista kaksoset kuolivat aivan pieninä ja yksi lapsista, joka syntyi henkisesti vammautuneena, elää täysin laitoshoidosta riippuvaisena. Veera-emäntä itse on ollut leikkattavana sairaalassa kuusitoista kertaa. Elämän kovassa koulussa Veera kulki ankan ristintiensä, oppi vähitellen hyväksymään kohtalonsa ja kypsä kärsimystensä keskellä viisaaksi kansannaiseksi. Runot ja ajatukset, joita Veera jo neitosena oli kirjoitellut, puhkesivat uskonnolliseksi ajat-

Arkkimandriitta Panteleimon ojentaa luostarin lahjan Veera Nesteriselle, kesk. Eljas Nesterinen. Kuva 'Monen ahdistuksen kautta' -teoksen julkistamistilaisuudesta.

teluksi. Nämä hänen kokemuksensa ja mietteensä julkaisi Valamon luostari julkaisusarjassaan koskettavana runokirjana "Monen ahdistuksen kautta" vuonna -83.

Muistellen Veeran syvällisiä ja viisaita sanoja syyttäkäämme hänelle tuohus kiitollisin mielin ja saatelkaamme hänen sielunsa tuonilmaisiin hänen omilla sanoillaan:

*"Ota minut omaksesi
siunaukses mulle suo
Johdata mun kulkuani
taivaallisen valon luo
Älä kätke kasvojasi
anna loistaa valon sen
joka ohjas askeleeni
ikuiseseen kirkkouteen"*

(Marja Heikkinen)

Kuusamon kunnan apulaisjohtaja Lauri M u h o n e n kuoli 24.5.87 Oulussa. Valmistuttuaan kansakoulunopettajaksi hän aluksi lehtialalla, kunnes v. 1952 muutti Kuusamoon. Siellä hän teki pitkän ja monipuolisen elämäntyön koulutoimen alalla. Erityisen merkittävä oli hänen panoksensa Kuusamon kunnan keskiasteen oppilaitosten perustamisessa ja kehittämisessä.

Tunnustuksena yhteisten asioiden hoidosta Lauri Muhonen sai useita ansiomerkkejä, mm. kouluhallituksen myöntämän Cygnaeus-palkinnon. — Lauri Muhonen oli syntynyt 12.6.1925 Kerimäellä.

Hallan Ukon vanhin tytär Aino W i i t a o.s. Heikkinen kuoli toukokuussa Moose Lakessa Yhdysvalloissa. Hän oli kuollessaan 99-vuotias.

Aino Wiita syntyi Hyrynsalmella 22.1.1888. Yhdysvaltoihin hän muutti vuosisadan alussa v. 1910.

Irinja (Irja) H u o v i n e n kuoli 21.6.87 Kuhmossa. Hän oli syntynyt 28.4.1908 Itä-Karjalassa. Muistoliturgia toimitettiin Kuhmon tsasounassa 5.7.

Kirvesmies Pekka O n t u j e v kuoli Jyväskylässä 12.4.87. Hän oli syntynyt Nekkulan pitäjässä Aunuksessa. Ennen talvisotaa Pekka asui Suojärvellä, osallistui talvi- ja jatkosotaan, joutui jälkimmäisessä kahinassa sotavankeuteen, mutta vankienvaihdossa v. 1944 saapui takaisin Suomeen.

Eija Helka L e i n o , runoilija Eino Leinin viimeinen jälkeläinen, kuoli toukokuussa Helsingissä. Hän oli syntynyt 1906.

OIKAISU 1.

Kerroimme KH:ssa 5—6, että kouluneuvos Lauri Pelkosen tutkimuksen mukaan Tikkuin-suku Suojärvellä asui samoilla seuduilla kuin 70 vuotta täyttänyt Niilo Tikkuinen.

Aune Lämsä, suojärveläisiin sukuihin hyvin perehtynyt sukututkija oikaisee kirjoitustamme sanoen: "Niilo Tikkuinen ei ole Tikkuin-suvun jälkeläisiä, vaan kuuluu samaan sukuun kuin Karpaset, Lökit ja Maljat." KP.

OIKAISU 2.

Lehtemme edellisessä numerossa kerroimme vanhoista valokuvista, joihin saimme lisävalaistusta Niilo ja Jaakko Arhippaiselta. Korjauksena mainittakoon, että Jaakko Arhippainen asuu Lohjalla eikä Loimaalla. SV